

313.

U s t a w a

z dnia 26 października 1921 r.

o opłatach stemplowych od weksli.

Art. 1. Weksle ciągnione (przekazowe) i proste (własne), wystawione w kraju, jak również weksle, wystawione zagranicą, lecz płatne w kraju, podlegają następującej opłacie:

Przy sumie weksla do mk.	Stawka wynosi mk.
1.000	3
2.000	6
3.000	9
4.000	12
5.000	15
6.000	18
7.000	21
8.000	24
9.000	27
10.000	30
20.000	60
30.000	90
40.000	120

Przy sumie weksła do mk.	Stawka wynosi mk
50.000	150
60.000	180
70.000	210
80.000	240
90.000	270
100.000	300
200.000	600
300.000	900
400.000	1200
500.000	1500
600.000	1800
700.000	2100
800.000	2400
900.000	2700
1.000.000	3000

Od każdego dalszego 1.000.000 mk. przypada opłata w kwocie 3.000 mk., przyczem niecały milion liczy się za cały.

Gdy termin płatności weksła przypada później, niż w trzy miesiące od daty wystawienia, albo gdy weksła z oznaczonym terminem płatności, albo płatnego za okazaniem lub w pewien czas po okazaniu, nie przedstawiono do zapłaty z upływem trzech miesięcy od daty wystawienia, należy opłacić podwójną, względnie ponowną stawkę.

Weksle, wystawione bez określenia kwoty długu (niewypełnione, blanco weksle) opłaca się tak, jakoby opiewały na 500.000 mk. Najpóźniej w przeciągu ośmiu dni po wpisaniu kwoty długu należy w drodze dopłaty uiścić się z całkowitej opłaty, przewidzianej niniejszą ustawą, o ile kwota długu przewyższa 500.000 mk.

Weksle, nie zawierające daty wystawienia i płatności, względnie jednej z tych dat, opłaca się z góry dwukrotną stawką.

Weksel, wystawiony lub akceptowany przez Skarb Państwa albo instytucję państwową, opłacie nie podlega.

Art. 2. Weksle, wystawione i płatne zagranicą, lecz przesłane do kraju, podlegają połowie opłaty, unormowanej w art. 1.

Art. 3. Każdy dalszy egzemplarz weksła, jakoteż wszystkie żyrowane kopje weksła podlegają tej samej opłacie, co egzemplarz pierwszy, jednakże w razie wystawienia weksła w dwóch lub więcej egzemplarzach, egzemplarz, wystawiony jedynie w celu akceptacji zagranicą, nie podlega opłacie, gdy na jego pierwszej stronie umieszczono napis, że weksel został wystawiony jedynie w celu akceptacji, i gdy odwrotną stronę weksła zupełnie przekreślono.

Art. 4. Każda w kraju uskuteczniiona prolongata weksli, wymienionych w art. 1, podlega opłacie, unormowanej w art. 1.

Prolongata weksli, wymienionych w art. 2, podlega połowie tej opłaty.

Art. 5. Akcept, indos, poręczenie i pokwitowanie, umieszczone na wekslu, nie podlegają opłacie.

Art. 6. Opłaty stempłowe, przypadające od weksli, wystawionych na walutę zagraniczną, oblicza się według skali przerachowania jej na walutę polską, ustanowionej przez Ministerstwo Skarbu.

Art. 7. Do uiszczenia opłaty, przypadającej od weksli, obowiązani są solidarnie wystawca weksła, wszyscy, którzy weksel podpisali, akceptowali lub indosowali, oraz posiadacz weksła. Obowiązek ich wszakże odnosi się tylko do opłat, które miały być uiszczone przed nabyciem, względnie przed dalszym odstąpieniem weksła przez nich.

Art. 8. Opłatę należy uiścić.

- 1) przy wekslach, wystawionych w granicach Rzeczypospolitej, przed położeniem pierwszego podpisu;
- 2) przy wekslach, wystawionych zagranicą, przed upływem dni ośmiu od chwili otrzymania weksła z zagranicy, a w każdym razie przed puszczeniem go w obieg przez pierwszego nabywcę.

Dopłatę należy uiścić:

- 1) przy wekslach, płatnych za okazaniem, lub w pewien czas po okazaniu, a nie przedstawionych do zapłaty z upływem trzech miesięcy od daty wystawienia (art. 1 ust. 3), najdalej drugiego dnia po upływie tego terminu;
- 2) przy wekslach z oznaczonym terminem płatności, a nie przedstawionych do zapłaty z upływem trzech miesięcy od daty wystawienia (art. 1 ust. 3), najdalej drugiego dnia po upływie terminu założenia protestu;
- 3) przy prolongatach, przed umieszczeniem wzmianki o prolongacie.

Art. 9. Opłatę uiszcza się przez użycie urzędowego blankietu wekslowego, markami stempłowymi lub gotówką. Szczegółowe przepisy w tym względzie wyda Minister Skarbu.

Sporządzenie weksła w myśl przepisów niniejszej ustawy bez zachowania wymagań formalnych ustawy wekslowej rosyjskiej 1903 r. na obszarze b. zaboru rosyjskiego nie pozbawia weksła rygoru, w tejsze rosyjskiej ustawie przewidzianego.

Art. 10. Osoby fizyczne i prawne, zajmujące się udzielaniem pożyczek za piśmiennem zobowiązaniem oraz skupem (dyskontem) i inkasem weksli, lub pośredniczące w skupie (dyskonce) i inkasie weksli, są obowiązane do prowadzenia w swoim lokalu handlowym ksiąg handlowych w taki sposób, aby każdego czasu z ksiąg wynikało:

- a) jakie weksle znajdują się w ich posiadaniu;
- b) daty wystawienia i płatności weksli,
- c) kwoty, na które weksel wystawiono;
- d) nazwisko dłużnika wekslowego.

Władzy skarbowej przysługuje każdego czasu prawo badania prawidłowego prowadzenia ksiąg oraz opłat wekslowych. W tym celu należy urzędnikowi skarbowemu, wylegitymowanemu poleceniem władzy skarbowej, przedłożyć zarówno książki, jak i oryginalne weksle.

Przepisy te odnoszą się także do wymienionych w art. 17 dokumentów.

Art. 11. W razie nieuiszczenia opłaty, lub tylko częściowego uiszczenia, lub uiszczenia jej po upływie przepisane go terminu, lub w sposób nieprawnidłowy (art. 9), każda z osób, w art. 7 wymienionych, niezależnie od solidarnego obowiązku zapłaty nieuiszczonej opłaty, ulega karze pieniężnej, równającej się 50-krotnemu iloczynowi kwoty nieuiszczonej lub tej, którą uiszczono po upływie przepisane go terminu, albo w sposób inny, niż to przewiduje ustawa.

Kto nie prowadzi przepisanej księzkowości wekslowej, fałszuje książkę, lub wzbrania się przedłożyć książki lub weksle i dokumenty oryginalne urzędnikowi skarbowemu, wylegitymowanemu poleceniem władzy skarbowej, podlega karze pieniężnej 10.000 do 500.000 mk.

Ukaranemu za powyższe przewinienia po raz wtóry w przeciągu dwóch lat może być odebrane uprawnienie handlowe lub przemysłowe.

Równiej karze podlega ten, komu udowodnione zostanie ukrywanie nieopłaconych dostatecznie weksli w celu poszkodowania Skarbu.

Art. 12. Nieuiszczoną opłatę i karę pieniężną wymierza władza skarbową. Przeciw nakazowi płatniczemu można się odwołać do wyższej władzy skarbowej w ciągu miesiąca od dnia doręczenia nakazu. Odwołanie to należy wnieść do władzy skarbowej, która wydała nakaz płatniczy.

Władze skarbowe, upoważnione do orzeczenia w zakresie ustawy niniejszej, wyznaczy Minister Skarbu.

W razie nieuiszczenia opłaty lub jej części w terminie, wskazanym w nakazie płatniczym, należą się odsetki zwłoki w wysokości 1% za miesiąc. Zaczęty miesiąc liczy się za cały.

Art. 13. Osoba, do której doszedł weksel nieopłacony lub opłacony niedostatecznie, wolna jest od kary pieniężnej, o ile w przeciągu ośmiu dni od chwili otrzymania weksla, w każdym zaś razie przed puszczaniem go w dalszy obieg, uiszcza przypadającą opłatę gotówką. W tym przypadku osoby, później w wekslu uczestniczące, będą również wolne od kary pieniężnej.

Art. 14. Zwrotu niewłaściwie uiszczonej opłaty można żądać w ciągu roku od dnia uiszczenia opłaty.

Szczegółowe przepisy w tym względzie wyda Minister Skarbu.

Art. 15. Prawo Skarbu Państwa do żądania opłaty ulega przedawnieniu z upływem lat pięciu, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek uiszczenia opłaty.

Karalność przekroczeń niniejszej ustawy przedawnia się po upływie lat pięciu, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym zaszło naruszenie przepisu.

Bieg przedawnienia przerywa się przez wszelkie czynności urzędowe, zmierzające do ustalenia wysokości opłaty, lub do jej uiszczenia, względnie do nałożenia kary pieniężnej lub grzywny, gdy wiadomość o tych czynnościach doszła w drodze urzędowej do strofy interesowanej.

Art. 16. Władze (państwowe i samorządowe) i urzędnicy tych władz, sądy i notariusze mają obowiązek w razie spostrzeżenia, że postanowieniem niniejszej ustawy nie uczyniono zadość, donieść o tem natychmiast właściwej władzy skarbowej I instancji.

Art. 17. Postanowienia niniejszej ustawy stosują się również:

- a) do przekazów i obligów, opiewających na pieniądze i płatnych okazicielowi lub przeznaczonej za pomocą indosów;
- b) do obligów, wystawionych przez kupców na pożyczki, udzielone im na zastaw towarów lub papierów wartościowych;
- c) do świadectw zastawnych składów towarowych (warantów), a to z chwilą umieszczenia pierwszego indosu, w której to chwili od podanej w indosie sumy wierzytelności, zabezpieczonej zastawem, opłatę stempłową uiszczyć należy.

Do przekazów, opiewających bądź na wyraźnie oznaczoną osobę fizyczną lub prawną, bądź na zlecenie lub na okaziciela, a sporządzonych w granicach Rzeczypospolitej na blankiecie instytucji, uprawnionej do przyjmowania pieniędzy na cudzy rachunek, oraz zawierających w treści swej słowo „czek” i polecenie do odnośnej instytucji natychmiastowej wypłaty pewnej sumy z wierzytelności przekazującego, stosują się wprawdzie przepisy niniejszej ustawy, jednak z tą różnicą, że od przekazów takich pobiera się stałą opłatę w kwocie 5 mk. Postanowienia niniejszego ustępu nie mają zastosowania, jeśli przekazy takie nie zawierają daty wystawienia, lub jeśli puszczono je w obieg przed uwidocznioną na nich datą wystawienia; w tych bowiem wypadkach przekazy te podlegają takim samym opłatom stempłowym, jak weksle. Czeki Pocztovej Kasy Oszczędności są od opłaty stempłowej wolne.

Art. 18. Wykonanie niniejszej ustawy należy do Ministra Skarbu i Ministra Sprawiedliwości, ewentualnie w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, a na obszarze b. dzielnicy pruskiej — do Ministra b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 19. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w miesiąc od dnia ogłoszenia.

Z tą chwilą przestaje obowiązywać ustawa z dn. 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 83 poz. 553) o opłatach stempłowych od weksli oraz wszelkie dotychczasowe przepisy, dotyczące opłat stempłowych od dokumentów, wymienionych w art. 17 ustęp ostatni.

Marszałek:

Trampczyński

Prezydent Ministrów:

Antoni Ponikowski

Minister Skarbu: *Michalski*

Minister Sprawiedliwości: *Sobolewski*

Minister Przemysłu i Handlu:

w z. *Henryk Strasburger*

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

Wybicki